

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **GMF AQUAPARK PRAGUE, a.s.**, IČO: 27642127
se sídlem Praha 1, Na struze 227/1
zastoupený Mgr. Davidem Belhou, advokátem
se sídlem Praha 2, nám. Jiřího z Poděbrad 1382/2

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2022 č.j. MPSV-2021/122918-421/3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl podle § 141 odst. 7 správního řádu návrh žalobce na zahájení sporného řízení z veřejnoprávní smlouvy - dohody o poskytnutí příspěvku z cíleného programu Antivirus č. ABC-CO-3006641/2020 (dále též „veřejnoprávní smlouva“) uzavřené dne 15. 4. 2020 mezi žalobcem a Českou republikou prostřednictvím organizační jednotky Úřadu práce České republiky (dále jen „Úřad práce“).
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že žalobce zaslal Úřadu práce dne 23. 12. 2020 datovou zprávu s předmětem „Antivirus“, jejímž prostřednictvím měl žalobce, dle

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

jeho tvrzení, v úmyslu zaslat vyúčtování za měsíc listopad 2020 (režim A). Obsahem uvedené datové zprávy byl namísto předepsaného formuláře dopis ministryně práce a sociálních věcí ze dne 22. 12. 2020 č.j. MPSV-2020/2353411-414/1, v němž se ministryně vyjadřovala k žádosti žalobce o prominutí opožděného zaslání vyúčtování k příspěvku za červen 2020.

3. Po seznámení se s obsahem související spisové dokumentace dospěl žalovaný k závěru, že Úřad práce postupoval v souladu s právními předpisy i uzavřenou veřejnoprávní smlouvou. Poukázal na znění čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy, podle kterého „*V případě vzniku důvodných pochybností o správnosti údajů uvedených zaměstnavatelem ve výkazu se smluvní strany dohodly, že Úřad práce neprodleně písemně vyzve zaměstnavatele k podání vysvětlení nebo provedení nápravy.*“ Současně vyzdvihl, že žalobce a Úřad práce se podle čl. IV odst. 7 veřejnoprávní smlouvy dohodli, že „*zaměstnavatel bude Úřadu práce dokládat výkaz za jednotlivé kalendářní měsíce nejpozději do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období.*“ Za měsíc listopad 2020 tak měl žalobce povinnost zaslat Úřadu práce vyúčtování nejpozději do 31. 12. 2020. Jelikož přílohou zasláné datové zprávy žádné vyúčtování nebylo, Úřad práce k tomuto podání nikterak nepřihlížel. Žalovaný s tímto přístupem souhlasil, neboť Úřad práce nemohl z pouhého označení předmětu datové zprávy „Antivirus“ seznat, že vůlí žalobce bylo zaslání vyúčtování. V datové zprávě s tímto předmětem mohl žalobce zasílat jakoukoli dokumentaci související s daným cíleným programem. Žalobce si navíc byl vědom svých povinností, které však nedbalostí svých zaměstnanců nesplnil. Žalovaný poukázal na § 37 správního řádu, z něhož plyne, že podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.
4. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že ho Úřad práce měl vyzvat k doplnění či nápravě vyúčtování za listopad 2020. Jazykovým i teleologickým výkladem ustanovení č. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy lze dospět k závěru, že Úřad práce by žalobce vyzval za využití tohoto ustanovení, pokud by přílohou datové zprávy bylo vyúčtování, které by obsahovalo nesprávné údaje, například chybu v identifikačním čísle či sídle žalobce. Jako zcela nelogický a odporující povinnostem stanoveným žalobci veřejnoprávní smlouvou se jeví postup, kdy by Úřad práce měl žalobce vyzvat i v případě, kdy ten pouze zašle ve lhůtě pro podání vyúčtování datovou zprávu, k níž vyúčtování nepředloží či přiloží irelevantní dokument nesouvisející s vyúčtováním. Institut výzvy dle čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy slouží k nápravě zjevných nesprávností v již zasláných vyúčtováních/výkazech a nikoli k nahrazování plnění povinností žadatelů. Bylo odpovědností a v zájmu žalobce, aby zaslal Úřadu práce vyúčtování řádně a včas.
5. Žalovaný dodal, že kroky, které žalobce následně učinil, aby se uvedené pochybení neopakovalo, nic nemění na skutečnosti, že vyúčtování za listopad 2020 nezaslal Úřadu práce včas, a příspěvek mu tak nemohl být poskytnut pro nesplnění jeho povinností. Za irelevantní žalovaný označil námitku týkající se předchozích měsíců, ve kterých byly žalobci ze strany Úřadu práce příspěvky poskytnuty. Toto žalobcovo tvrzení jen dokládá, že žalobce si byl svých povinností plynoucích z veřejnoprávní smlouvy vědom, byly mu známy podmínky poskytnutí příspěvku, kdy opakovaně zaslal Úřadu práce vyúčtování řádně a včas.

6. Žalobce v žalobě úvodem konstatoval, že dotace v rámci programu Antivirus mu byly vypláceny vždy na základě vyúčtování zaslání Úřadu práce prostřednictvím datové schránky žalobce. Takto žalobce zaslal Úřadu práce k 30. 11. 2020 celkem 8 žádostí o poskytnutí příspěvku. Všechny takto odeslané datové zprávy se zasláním vyúčtováním se vždy vyznačovaly tím, že v předmětu datové zprávy a v kolonce adresát bylo uvedeno „Antivirus“. Na základě takto zasláních žádostí byly žalobci Úřadem práce vypláceny dotace za měsíce březen – říjen 2020. Dotace nebyla žalobci vyplacena pouze za měsíc červen 2020, kdy podal žádost opožděně. Žalobce dále uvedl, že dne 21. 12. 2020 vygenerovala jeho zaměstnankyně prostřednictvím webového rozhraní dostupného na webu <https://antivirus.mpsv.cz/> soubor vyúčtování k Dohodě o poskytnutí příspěvku z cíleného programu Antivirus č. ABC-CO-3006641/2020 za měsíc listopad 2020. Dne 23. 12. 2020 byla Úřadu práce prostřednictvím datové zprávy zaslána zpráva, v jejímž předmětu bylo uvedeno „Antivirus“, v kolonce adresát pak: „ÚP ČR KrP Praha, ANTIVIRUS Kop 1,2 (Úřad práce ČR), Domažlická 1139/11, 13000 Praha 3, CZ“. V důsledku administrativní chyby však byl touto datovou zprávou zaslán namísto vyúčtování soubor obsahující odpověď ministryně práce a sociálních věcí č.j. MPSV-2020/235341-414/1 týkající se pozdě zaslání vyúčtování za měsíc červen 2020 a doručení k této odpovědi.
7. Dne 20. ledna 2021 zaslala zaměstnankyně žalobce Úřadu práce žádost o vyjádření k podanému vyúčtování programu Antivirus A za listopad 2020, přílohou pak Úřadu práce zaslala doručení datové zprávy ze dne 23. prosince 2020 a správné vyúčtování. Úřad práce dne 8. února 2021 reagoval, že vyúčtování náhrady mezd zaměstnanců žalobce za listopad 2020 není Úřadem práce vůbec evidováno. Po provedeném interním šetření žalobce zjistil, že datová zpráva s vyúčtováním za listopad 2020 zaslání Úřadu práce obsahovala špatnou přílohu, a to v důsledku administrativního pochybení jeho zaměstnankyň. Žalobce proto podal žádost o přezkum postupu Úřadu práce spolu s opětovnou žádostí o vyplacení dotace za měsíc listopad 2020. Následně se prostřednictvím návrhu na vydání rozhodnutí ve sporu z veřejnoprávní smlouvy obrátil na žalovaného jako na správní orgán přímo nadřízený Úřadu práce.
8. Žalobce je přesvědčen, že navzdory reálnému obsahu datové zprávy bylo touto zprávou fakticky vyúčtování zasláno a podmínky pro postup Úřadu práce podle ustanovení čl. IV. odst. 4 veřejnoprávní smlouvy byly právě v tomto případě splněny. Úřad práce obdržel od žalobce prostřednictvím datové schránky v rámci veřejnoprávní smlouvy celkem 8 vyúčtování za každý příslušný měsíc, kdy tato vyúčtování se vyznačovala vždy tím, že v předmětu datové zprávy a v kolonce adresát bylo uvedeno „Antivirus“, jak požaduje návod Ministerstva práce a sociálních věcí dostupný na <https://antivirus.mpsv.cz/info/odeslani-vyuctovani>. Vyúčtování zaslání žalobcem a označená v předmětu doručení jako „Antivirus“ byla Úřadem práce vždy bez dalšího akceptována. Jedná se tedy nejen o veřejnoprávní smlouvou předpokládaný postup, ale rovněž o praxi v rámci vyplácení programu Antivirus A zavedenou mezi žalobcem a Úřadem práce. Jestliže datové zprávy s vyúčtováním zasílány žalobcem pravidelně Úřadu práce vykazovaly vždy shodně označení Antivirus, pak i datová zpráva odeslaná žalobcem 23. prosince 2020 musela u adresáta nutně vyvolat dojem, že smyslem odeslané datové zprávy a úmyslem žalobce je zaslat vyúčtování v rámci veřejnoprávní smlouvy. Uvedené podle žalobce platí tím spíše, že Úřadu práce nikdy žádnou jinou zprávu označenou jako

„Antivirus“ neadresoval, vyjma právě uvedených vyúčtování. Samotné označení datové zprávy předmětem „Antivirus“ je v kontextu shora uvedeného nutné považovat za zaslání vyúčtování, i když k němu je přiložena s vyúčtováním nesouvisející příloha. Žalobce namítl, že zcela nelogicky a absurdně působí závěr, že by pod označením „Antivirus“ Úřadu práce zaslal či zamýšlel zaslat cokoli jiného než právě vyúčtování. Právě v tomto případě měly vzniknout důvodné pochybnosti ve smyslu čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy a Úřad práce měl žalobce vyzvat k doplnění nebo ke zjednání nápravy. Úřad práce měl zaslou datovou zprávu ze dne 23. prosince 2020 posoudit jako jedno podání tvořené datovou zprávou a přílohami, tedy dohromady tvořící vyúčtování (které může vykazovat vady), nikoliv posuzovat pouze přílohy oddělené od samotné datové zprávy. Relevantní je přitom i skutečnost, že vyúčtování bylo žalobcem odesláno prostřednictvím datové schránky. Žalobce k tomu odkázal na stanovisko pléna Nejvyššího soudu k elektronické komunikaci mezi soudy a účastníky řízení ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015. Zdůraznil, že obálku elektronického dokumentu obsahujícího podání však lze považovat za jeho součást, ledaže by z obsahu projevu vůle účastníka či jiné osoby činící podání vyplývalo něco jiného. Obálka v uvedeném smyslu tedy není jen „nosičem“ elektronického podání, ale jde o dokument sám o sobě. Součástí obálky pak mohou být další dokumenty, které jsou s ní logicky spojeny. Proto neobstojí analogie s poštovní přepravou listinných zásilek, kde je obálka oddělitelná od obsahu, takže podpis na obálce logicky nepodepisuje její obsah. S odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2017 sp. zn. 29 Cdo 61/2017 žalobce dále namítl, že Úřad práce i žalovaný rezignovali na zkoumání vůle odesílatele, neboť pro výklad adresovaného právního jednání je určující skutečná vůle jednatelů, která byla anebo musela být známa adresátovi a kterou je třeba upřednostnit před jejím vnějším projevem. Žalobce rovněž zdůraznil, že smyslem čl. IV. odst. 4 veřejnoprávní smlouvy je nepochybně umožnit žadateli o příspěvek z programu Antivirus možnost nápravy, je-li jeho žádost vadná, když samotná žádost podána nesporně byla. Jestliže uvedený postup není využit, ačkoli podmínky pro jeho využití jsou evidentně splněny, stává se toto smluvní ujednání veřejnoprávní smlouvy prázdnou floskulí, které ani využito nikdy být nemělo. Žalobce zdůraznil, že stát, resp. osoby či úřady jednající jeho jménem mají být garantem dodržování smluvních povinností a jestliže se k určité smluvní povinnosti zaváží, je důvodné očekávat, že ji beze zbytku dostojí.

9. Žalobce rovněž konstatoval, že až v průběhu interního šetření zjistil, že datová zpráva z 23. prosince 2020 neobsahovala vyúčtování, ale zcela nesouvisející přílohu. Současně uvedl, že zvažuje vymáhání vzniklé škody po zaměstnankyních, které mu škodu spočívající v nevyplacení dotace za měsíc listopad 2020 způsobily. Přestože vynaložil veškeré možné úsilí, které po něm lze požadovat, aby minimalizoval riziko případných pochybení v rámci čerpání dotací z programu Antivirus, došlo k osobnímu selhání odpovědných zaměstnankyň.
10. Podle žalobce je třeba též přihlížet k účelu programu Antivirus. Za jeho spuštěním stála nepochybně skutečná snaha o zachování existujících a perspektivních pracovních míst v situaci způsobené epidemií onemocnění COVID-19, která zapříčinila několikaměsíční uzavření některých provozů. Soukromí zaměstnavatelé včetně žalobce byli kvůli uzavření svých provozů vystaveni extrémnímu stresu a v mnoha případech doslova bojovali o zachování svých provozů. I z tohoto důvodu obsahuje uzavřená veřejnoprávní smlouva čl. IV odst. 4, který v případě zaslání neúplného či vadného podání umožňuje zjednání

nápravy. Jeho nevyužití tak jde i proti smyslu a účelu programu Antivirus jako takového. Nevyplacení dotace za měsíc listopad 2020 pro omluvitelnou administrativní chybu považuje žalobce za nepřiměřeně tvrdé a nespravedlivé. Poukázal na opakované rušení nařízení vlády a vyhlášek ministerstva zdravotnictví soudy pro flagrantní rozpory se zákonnými požadavky pro tvorbu právních předpisů. Je proto absurdní, pokud se stát na jednu stranu při tvorbě předpisů, kterými uzavírá provozy podnikatelů, dopouští závažných pochybení, pro která jsou tyto předpisy soudy rušeny, a na druhou stranu žalobci odmítá pro drobné administrativní pochybení vyplatit dotaci, která mu má v nesnadné situaci pomoci zachovat provoz a pracovní místa pro jeho zaměstnance. Stát se přitom o vznik této situace sám přičinil mimo jiné i nevalnou kvalitou a zmatečností některých právních předpisů vydaných k přijetí opatření v souvislosti s šířením onemocnění COVID-19.

11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odmítl tvrzení žalobce, že obsahem datové zprávy doručené Úřadu práce dne 23. 12. 2020 bylo vyúčtování za měsíc listopad 2020. Zdůraznil nespornou skutečnost, že žalobce v žalobě i v návrhu na zahájení sporného řízení přiznal pochybení při odesílání předmětné datové zprávy, kdy na jeho straně došlo k neplnění povinnosti doložit vyúčtování za měsíc listopad 2020 nejpozději do 31. 12. 2020. Argument, že kromě vyúčtování žalobce Úřadu práce nezasílal žádné datové zprávy v souvislosti s cílovým programem Antivirus, a Úřad práce tak měl předpokládat zaslání vyúčtování, považuje žalovaný za irelevantní, jelikož taková skutečnost nemá s obsahem datové zprávy žádnou souvislost. Úřad práce nemůže předvídat, jaké dokumenty mu žalobce zasílá. Postupoval proto v souladu s § 37 správního řádu, jestliže podle obsahu posoudil, že žalobce mu datovou zprávou dne 23. 12. 2020 nedoručil vyúčtování za měsíc listopad 2020, jelikož toto v obsahu uvedeného podání absentovalo. Shodně jako v napadeném rozhodnutí pak žalovaný zdůraznil, že čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy ukládá Úřadu práce povinnost vyzvat žadatele pouze tehdy, pokud by přílohou datové zprávy bylo vyúčtování obsahující nesprávné údaje. Institut výzvy podle uvedeného článku veřejnoprávní smlouvy neslouží k nahrazování řádného plnění povinností žadatelů. Uvedl dále, že nerozporuje závěry Nejvyššího soudu v žalobcem odkazovaném rozhodnutí. Zdůraznil však, že z předmětu datové zprávy zasláné žalobcem Úřadu práce nelze dovodit, že se jedná o podání vyúčtování za měsíc listopad 2020. Úřad práce tedy postupoval správně, pokud žalobci neposkytl příspěvek z veřejnoprávní smlouvy za měsíc listopad 2020.
12. Při ústním jednání před soudem, které se konalo dne 7. 12. 2023, právní zástupce žalobce odkázal na námitky uvedené v žalobě. Zdůraznil, že šlo o velmi náročné období, zaměstnankyně žalobce musela pracovat z domácího prostředí. Rovněž samotná žádost (vyúčtování mezd) musela být vygenerována v systému MPSV, což nebylo zcela jednoduché. Přístup Úřadu práce má znaky přepjatého formalismu. Povinností Úřadu práce bylo vyzvat žalobce k odstranění vad podání, jelikož datová zpráva byla zcela zřejmě označena způsobem, ze kterého muselo být Úřadu práce jasné, že žalobce chtěl datovou zprávou zaslat právě vyúčtování mezd. Žalobce je přesvědčen, že veřejnoprávní smlouvu bylo třeba vykládat v jeho prospěch. Žalovaný při jednání rovněž setrval na svém procesním stanovisku a v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i vyjádření k žalobě. Uvedl, že veřejnoprávní smlouva stanovila podmínky pro poskytnutí příspěvku jednoznačně, přičemž bylo nutno reflektovat i soulad s rozpočtovými pravidly.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

13. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
14. Podle § 159 odst. 1 správního řádu *veřejnoprávní smlouva je dvoustranný nebo vícestranný úkon, který zakládá, mění nebo ruší práva a povinnosti v oblasti veřejného práva.*
15. Podle § 159 odst. 4 správního řádu *veřejnoprávní smlouva se vždy posuzuje podle svého skutečného obsahu.*
16. Podle § 141 odst. 1 správního řádu *ve sporném řízení správní orgán řeší spory z veřejnoprávních smluv (část pátá) a v případech stanovených zvláštními zákony spory vyplývající z občanskoprávních, pracovních, rodinných nebo obchodních vztahů.*
17. Podle § 141 odst. 7 správního řádu *rozhodnutím ve sporném řízení správní orgán návrhu zcela, popřípadě zčásti vyhoví, anebo jej zamítne, popřípadě ve zbylé části zamítne.*
18. Podle § 37 odst. 1 správního řádu *podání je úkonem směřujícím vůči správnímu orgánu. Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno.*
19. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Jádrem žalobní argumentace je přesvědčení žalobce, že datovou zprávou doručenou Úřadu práce dne 23. 12. 2020 bylo fakticky zasláno i vyúčtování mezd zaměstnanců žalobce za měsíc listopad 2020. Žalobce v tomto námitkovém okruhu vychází ze skutečnosti, že posuzovaná datová zpráva byla ve svém předmětu označena jako „Antivirus“, přičemž pod tímto označením byly žalobcem zasílány i žádosti o vyplacení příspěvku za předchozí měsíce. Žalobce dovozuje, že v uvedeném kontextu musel Úřad práce nabýt dojmu o skutečném smyslu zasílané datové zprávy, resp. úmyslu žalobce doložit Úřadu práce vyúčtování za rozhodné období, tj. výkaz ve smyslu čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy.
21. Soud tento žalobcův názor ani v nejmenším nesdílí. Mezi stranami není sporné, že jejich práva a povinnosti jsou upraveny veřejnoprávní smlouvou. Žalobce se v souvislosti s uplatněním nároku na poskytnutí příspěvku definovaného v čl. I veřejnoprávní smlouvy zavázal, že výkaz za jednotlivé kalendářní měsíce doloží Úřadu práce do konce kalendářního měsíce následujícího po uplynutí vykazovaného měsíčního období (čl. IV. odst. 7 věta první veřejnoprávní smlouvy). Současně musel být srozuměn s tím, že ve smyslu čl. IV. odst. 4 věta třetí veřejnoprávní smlouvy je třeba výkaz dokládat jen na formulářích, které generuje příslušná webová aplikace Ministerstva práce a sociálních věcí. Žalobce rovněž nerozporuje fakt, že datová zpráva zasláná Úřadu práce dne 23. 12. 2020 obsahovala zcela irelevantní přílohu namísto správného vyúčtování za měsíc listopad - výslovně dokonce připouští, že se tak stalo v důsledku administrativního pochybení jeho zaměstnance.
22. Správní orgán, v daném případě Úřad práce, je podle § 37 odst. 1 správního řádu povinen hodnotit podání podle jeho obsahu. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 11. 2013 č.j. 4 As 141/2013-28: „*Smyslem tohoto ustanovení je přinutit správní orgány k tomu, aby podání účastníků nehodnotily jen podle formálních kritérií nebo formálního*

označení, ale aby zkoumaly skutečný obsah podání, tj. co účastník řízení požaduje.“ Nejvyšší správní soud však současně zdůraznil, že „hodnotit podání podle jeho obsahu rozhodně neznámá, že by správní orgán měl oprávnění nebo dokonce povinnost bez dalšího podsouvat účastníkovi řízení tvrzení, námitky, návrhy nebo argumenty, které jeho podání vůbec neobsahuje. Správní orgán není oprávněn domýšlet, co účastník asi chtěl nebo mohl chtít učinit. Právě naopak je to účastník, kdo musí ve svém podání co nejjednoznačněji vyjádřit, čeho se domáhá.“

23. Jak již bylo výše řečeno, žalobce k datové zprávě doručené Úřadu práce dne 23. 12. 2020 připojil jiný dokument, než který zamýšlel Úřadu práce v intencích veřejnoprávní smlouvy doručit. Konkrétně se jednalo o dopis ze dne 22. 12. 2020, jímž ministryně práce a sociálních věcí reagovala na žádost žalobce o udělení výjimky z opožděného plnění veřejnoprávní smlouvy. Na tomto místě soud uvádí, že žalobce se k obsahu fakticky doručené přílohy a její (ne)souvislosti s uplatňováním nároků podle veřejnoprávní smlouvy v žalobních námítkách blíže nevyjádřil. Soud proto toliko *obiter dictum* poznamenává, že byť zaslání tohoto dokumentu Úřadu práce nedává ze strany žalobce konkrétní smysl, resp. není zjevně spojeno s plněním povinností plynoucích z veřejnoprávní smlouvy, na straně druhé nikterak neindikuje, že vůle žalobce směřovala k tomu, aby prostřednictvím datové zprávy doložil Úřadu práce vyúčtování za měsíc listopad. Pouhá skutečnost, že v předmětu datové zprávy je uvedeno „Antivirus“, tedy označení dotačního programu, bez dalšího neznámá, že žalobce vypravením této datové zprávy projevil vůli odeslat Úřadu práce vyúčtování mezd za rozhodné období. Tvrzení žalobce, že „*samotné označení datové zprávy předmětem „Antivirus“ je (...) nutné považovat za zaslání vyúčtování*“, nemá jakékoli věcné ani racionální (logické) opodstatnění. Soud souhlasí se žalovaným, že pod tímto označením mohl žalobce zasílat libovolnou dokumentaci, případně komunikovat s Úřadem práce ohledně otázek spojených s veřejnoprávní smlouvou v širším slova smyslu. Nic na tom nemění ani to, že žalobce nikdy (vyjma předmětné datové zprávy) jinou zprávu označenou jako „Antivirus“ Úřadu práce neadresoval, neboť objektivně tak učinit mohl, resp. nic mu v tom nebránilo. Bylo výhradně odpovědností žalobce, aby při uplatňování nároku na poskytnutí příspěvku podle veřejnoprávní smlouvy postupoval náležitě obezřetně a pečlivě. Úřad práce totiž nebyl povinen (ani oprávněn) dedukovat, že na straně žalobce došlo k pochybení při vkládání přílohy datové zprávy. Irelevantní je proto i poukaz žalobce na předchozí vyúčtování, která v rámci daného programu Úřadu práce zaslal. K postupu, kdy by se prostřednictvím výzvy měla zjišťovat (skutečná) vůle žalobce, nezavazuje Úřad práce ani čl. IV odst. 4 věta čtvrtá veřejnoprávní smlouvy, jehož aplikace se žalobce dovolával. V tomto článku je výslovně uvedeno, že „*V případě vzniku důvodných pochybností o správnosti údajů uvedených zaměstnavatelem ve výkazu se smluvní strany dohodly, že Úřad práce neprodleně písemně vyzve zaměstnavatele k podání vysvětlení nebo provedení nápravy.*“ Ze znění citovaného článku veřejnoprávní smlouvy je nepochybné, že se uplatní v těch situacích, kdy zaměstnavatel Úřadu práce doručí výkaz, který vykazuje nedostatky, jež je třeba vysvětlit či napravit. V posuzované věci však nebyl k datové zprávě přiložen žádný výkaz, a proto bylo z logiky věci vyloučeno, aby Úřad práce vyzýval žalobce k odstranění vad neexistujícího dokumentu. Zbývá dodat, že čl. IV odst. 4 veřejnoprávní smlouvy slouží k tomu, aby Úřad práce pomohl dotčenému adresátu veřejných subjektivních práv odstranit nepřesnosti a jiné defekty ve vyúčtování mezd, které mají být uhrazeny z poskytnutého příspěvku. Nejedná se proto o prázdnu floskuli (neaplikovatelné ustanovení), jak žalobce namítá.

24. Nepřílehlavý je též odkaz žalobce na stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. PlsN 1/2015. Znovu je třeba zdůraznit, že pouhé označení datové zprávy předmětem „Antivirus“ nikterak neindikuje, že žalobce datovou zprávou odeslal Úřadu práce vyúčtování za dané období. Žalobce se tak nemůže dovolávat své (skutečné) vůle, jelikož tato ani z nadepsání datové zprávy nevyplývá.
25. Skutečnost, že žalobce se o pochybení své zaměstnankyně dozvěděl až s odstupem v průběhu interního šetření, nemění nic na výše uvedených závěrech. Lze zároveň konstatovat, že nebyl-li žalobce sám schopen neprodleně detekovat chybu na své straně, tím méně mohl Úřad práce dovozovat, že obsah jemu doručené datové zprávy nekoresponduje s vůlí žalobce.
26. Poukaz žalobce na účel programu Antivirus soud v kontextu výše popsanych skutkových okolností a jejich vyhodnocení nepovažuje za relevantní. Žalobce byl podle veřejnoprávní smlouvy povinen předložit řádné a včasné vyúčtování mezd, chtěl-li uplatnit nárok na poskytnutí příspěvku, neboli měl své povinnosti a nesl odpovědnost za jejich (ne)splnění. O drobné administrativní pochybení by se jednalo v případě, kdy by ve sjednaném termínu Úřadu práce doručil například neúplné vyúčtování mezd. Žalobce však flagrantně pochybil, pokud Úřadu práce odeslal datovou zprávu, jejímž obsahem nebyl výkaz související s nárokem za dané období. Jde o situaci, kterou si zavinil výhradně žalobce a na kterou, jak je výše vyloženo, nedopadá vyzývací povinnost Úřadu práce. Námitka, že stát se o vznik této situace sám přičinil i nevalnou kvalitou a zmatečností některých právních předpisů, je s ohledem na zjevnou nesouvislost s předmětnou veřejnoprávní smlouvou nepřijatelná.
27. Soud při jednání zamítl návrh žalobce na doplnění dokazování listinami, které v žalobě označil. Dílem se totiž jedná o dokumenty, které jsou součástí správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117), dílem jde o listiny, které svým obsahem nemohou nic změnit na výše uvedených závěrech, a jsou proto nadbytečné. Pro posouzení věci není totiž relevantní, že žalobce podával Úřadu práce vyúčtování mezd za jiná (předcházející) období, ani to, že na interní úrovni řešil otázky týkající se odpovědnosti zaměstnanců za jejich pochybení a předcházení škodám (k tomu viz výše). Veřejnoprávní smlouva uzavřená mezi žalobcem a Úřadem práce, resp. její obsah nebyl mezi stranami sporný, a není tak důvod prokazovat existenci vládních usnesení, na jejichž podkladě byly vytvořeny podmínky pro poskytování příspěvku zaměstnavatelům v programu Antivirus. Rovněž toliko obecná pravidla pro řádné a včasné podávání žádostí o dotace a pro použití datové schránky nemohou ze své podstaty prokazovat, že vůle žalobce doručit výkaz mezd musela být Úřadu práce zřejmá. Zbývá dodat, že argumentace o složitosti doby a nutnosti vytvořit výkaz mezd postupem, který byl nastaven poskytovatelem dotace v příslušném systému, zazněla poprvé až u ústního jednání před soudem, a tudíž se nejedná o včas uplatněnou žalobní námitku ve smyslu § 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s.r.s. Soud k tomu nad rámec nutného vypořádání včas uplatněné žalobní argumentace považuje za potřebné dodat, že žalobci zjevně nečinilo potíže vygenerovat řádná vyúčtování mezd za předchozí období, na což v žalobě sám poukazoval. Nadto z obsahu správního spisu i žaloby vyplývá, že žalobce předložil Úřadu práce dne 20. 1. 2021 také výkaz mezd za listopad

2020, který bez zjevných potíží vytvořil 21. 12. 2020, avšak jen v důsledku pochybení svého zaměstnance jej včas nezaslal Úřadu práce.

28. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 7. prosince 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu